

Rebekka-bladet

Trykt som manuskript for ordensmedlemmer.

Nr. 8 — 2. årgang

Utgitt av Det Norske Rebekkaråd av I. O. O. F.
Eksp.: Stortingsgt. 28

1. september 1947

Utgis med et 4-sidig nummer den første i hver måned. Abonnementsprisen utenfor Norge er kr. 4,00 pr. år. Annonsepriser etter avtale. - Såvel annonser som artikler og notiser må innsendes innen den 15de i hver måned.

Ettertrykk av nærværende blads artikler uten Storlogensgodkjennelse forbudt for andre enn den offisielle Odd-Fellowpresse

Br. Stor-Sire tilbake fra Amerika.

Br. Stor-Sire Johan Middelthon kom tilbake til Oslo 19. juli fra sin tur til Amerika, hvor han etter innbydelse fra Den Suveræne Storloge deltok i en konferanse i Baltimore om européiske arbeidsmål og det fremtidige forhold mellom Ordenen i Amerika og Europa. Vi finner ham på hans kontor i Odd Fellowbygningen og hilser ham hjertelig velkommen hjem, han ser ut som han har hatt en styrkende ferie og ikke en slitsom kongresstid: — Det er gledelig å se, at Amerikaturen har gjort Dem godt. Og nå må De fortelle. —

— Ja, det har vært en helt igjennom-strålende tur. Sjøreisen fram og tilbake ikke minst. Og amerikanerne er de elskverdige verter man kan tenke seg. De minner meget om danskene. Alltid glad og fornøyde. Og prat-somme. De vil gjerne snakke politikk. De har en med-født elskverdighet, som gir seg utslag i vennlig hjelpsomhet og omsorg for sine gjester. Og det sier seg selv, at vi ble festlig mottatt i Baltimore. Til konferansen ble det avgitt beretninger om tilstanden i de forskjellige européiske land, og man diskuterte hva som burde gjøres i de land, som trengte hjelp. Man ble enige om forskjellige punkter, som skal forelegges den Suv. Storloge og deretter de européiske Storloger. Et stort materiale vil bli lagt fram for vårt Storlogemøte høsten 1948. Og før det blir behandlet kan vi ikke gi noen offisiell rapport fra konferansen i Baltimore. —

— Det blir lenge å vente for en moderne journalist, det. —

— Vel, vi kan si så meget, at vi européiske deltagere i konferansen er fornøyd med resultatene, at vi var enige, og at samarbeidet var utmerket. Amerikanerne fikk første hånds underretning om forholdene i de européiske juris-

diksjoner, og det innvunne kjennskap på begge sider gjør, at vi kan se lyst på fremtiden. Etter konferansens slutt ble ved en særlig høytidelighet de européiske Stor-Sirer dekorert med Den Suveræne Storloges høyeste utmerkelse i gull «For Meritorious Service», og den Suveræne Stor Mester uttalte: «Dette er den største dag i Ordenens historie.»

— Fikk De anledning til å overvære noe logemøte under oppholdet?

— Ja, et eneste. Det var i Philadelphia, hvor jeg så en II. gr. som jeg har lyst til å fortelle om i logen, når jeg får tid. Men først må jeg gjøre ferdig denne korrespondansen min. — Stor-Sire viser fram et bugnende dossier. Det er godt at han kan gjøre det med et smilende ansikt.

— Og hvor gikk så turen fra Baltimore?

— Min hustru og jeg var jo med i en stor familie-middag, hvor slektninger fra alle kanter av Amerika hadde møtt fram. Og det var jo en uforglemmelig opplevelse. Deretter hadde vi en biltur på 1300 engelske mil gjennom Floriada til Key West Flåtestasjon — en herlig ferietur på 3 uker. Så det er ikke noe under at jeg har lagt på meg noen kilo. Fra Florida reiste vi den 2. juli og besøkte på turen nordover til Paulsboro de gamle aristokratiske sydstatsbyer Richmond og Charleston. Og i Paulsboro gikk vi ombord i Wilhelmsens store «Tortugas» den 6. juli. På Atlanteren var det en masse isfjell i år, det gjorde temperaturen frisk og kjølig. Til tross for tunge dønninger ble det en deilig sjøtur. Og lørdag den 19. juli var vi Oslo igjen, takknemlige for de mange gledelige og interessante opplevelser som denne uforglemmelige tur har brakt oss.

(Etter Norsk Odd-Fellow Blad.)

REBEKKA-BLADET

Utgitt av Det norske Rebekekaråd av I.O.O.F

Redaksjon og ekspedisjons adresse:
Stortingsgt. 28, Oslo.

Rebekestevne.

I vårt julinumner hadde vi et referat fra Rebekestevnet i Ålesund.

Et landsstevne er en gren av vår ordens virke som sikkert vil interessere alle søstre. Når vi leste om dette stevne, så melder et ønske seg, at slike stevner må bli en fast ordning, så søstre fra hele landet kan få anledning til å møtes. Vi har enda i friskt minne det strålende stevne i Oslo i 1939.

Stevnet i Ålesund ble nok også en uforglemmelig opplevelse, forteller de søstre som var med.

Den festlige mottagelsen pinseaften, med det tankevekkende og interessante foredrag av vår Rådsresident.

Iste pinsedag båttur til Geiranger, hvor de så noe av det vakreste i norsk natur.

Festlogen så vakkert utført som det lar seg gjøre, tildeling av veteranjuvelen som Rådsresidenten utførte stemningsfullt og gripende, skjønn sang og musikk, jo, det er forstæelig at søstrene som var med er begeistret, og et skjønt minne rikere. Det selskapelige samvær har jo også sin misjon, søstrene lærer hverandre å kjenne, nye vennskap knyttes og tanker utveksles.

Disse stevner hvor man møtes med Rådsresidenten, rådets embetsmenn, embetsmenn og søstre fra alle loger i Norge har stor betydning, det gir et større kjennskap til ordenens virke og utvikling, et dypere vennskap og et innerligere samarbeid mellom søstre og de forskjellige loger, og en øket makt i de felles løft innen Rebekekarådstitusjonen.

TIL LOGENES SEKRETÆRER

Vi henstiller til sekretærene i tide å sende inn til bladet oppgave over de søstre som fyller «runde» år. Dvs. 50, 60, 70, 75 og 80 års fødselsdager. Det er umulig for redaksjonen selv å holde seg a jour med disse dager, det må bli de respektive logers sekretærer som må ha ansvaret for at disse oppgaver kommer oss i hende i tide. Som bekjent må stoff til bladet senest være oss i hende den 15. i måneden før bladet skal utkomme. Av hensyn til de vanskelige trykningsforhold og fordi mange fødselsdager faller i begynnelsen av måneden, vil vi anbefale at oppgavene sendes for to måneder ad gangen, f. eks. sendes innen 15. september oppgave over fødselsdager såvel i oktober som november.

Vi vil innstendig fraråde at der sendes oppgaver om-

fattende et helt eller et halvt år på en gang. Slike oppgaver kan lett bli forlagt.

50 år.

Str. U. M. Adelheid Lorck fyller 50 år den 7. september.

Str. Lorck har vært medlem av loge Urania i snart 25 år, og har hele tiden deltatt meget aktivt i logearbeidet. Men der hvor hun har satt sine dypeste spor, er ved sin deilige sang.

Hun har skapt en høytid i logen som er helt ubetalelig og uforglemmelig. Søstrene som har hatt den glede å høre str. Lorcks varme, vakre sang ved innvielser, forfremmelser og ved festloger, vil alltid minnes det.

Vi har nettopp hatt et referat fra Rebekestevnet i Aalesund hvor vi blant annet leste at str. Lorck sang på begge festdagene derborte, og jeg vet at hun da skapte høytid og ga de tilstedeværende en uforglemmelig stund.

Ja, slik er Adelheid Lorck, hun øser av sine rike gaver og skaffer oss en nytelse som vi aldri kan få takket nok for. Vi ønsker str. Lorck hjertelig tillykke med dagen.

Ex.m.

Lykke og Odd-Fellowskap.

Den sveitsiske br. Willy Suter har holdt et foredrag med titelen lykke og Odd Fellowskap som vi har oversatt etter et referat i det sveitsiske Odd Fellow blad Helvetia. Han sier:

Ønsket om å bli lykkelig er gammelt som selve menneskeslekten. Lykke og Odd Fellewskap har jeg i dag valgt som tema, først og fremst fordi det er et behov for meg å uttrykke mine tanker i denne forbindelse og der nest fordi disse to ting hører så nye sammen.

Allerede i gammel tid har det vært tenkere som har beskjeftiget seg med spørsmålet om mennesket er født til lykke, og om det er skikket for lykke, og hvori menneskelig lykke egentlig består. Når vi ser på mennesket oppdager vi at det er behersket av trangen til å leve og til å befinne seg vel. Det er gjennom hele livet oppfylt av ønske og begjær, av hat og kjærlighet, av frykt og sorg, av lengsler og bestrebelsler, av håp etter gods og gull, etter høye embeter og makt, andre i kjærligheten, atter andre i oppfyllelsen av sine ønsker og begjær. Men en dag kommer enhver av disse til den erkjennelse, at all deres kamp og strev etter lykken var forgjeves. Hvor lett kan ikke kjærlighet snu om til hat? Hvor forgjengelig gods og penger kan være har vel den siste krigen lært oss. Hvor snart disse jordens mektige kan ligge i støvet, viser historien fra Cesarenes dager og opp til vår egen tid.

Vi kommer derfor til den erkjennelse at menneskets sanne lykke ikke kan være avhengig av ytre omstendigheter, og filosofene som f. eks. Shopenhauer kommer til

det resultat, at mennesket først er lykkelig, når det har frigjort seg for sin streben etter velstand og makt. Nå stiller en seg uvilkårlig spørsmålet: Blir mennesket da virkelig lykkelig? Blir det ikke mismodig og kjedsommelig, når det ikke har håp og lengsler mer, og når det ikke lenger kan arbeide for å nå mål som det deretter kan legge til side for å nå nye. Her gir Heinrich Pestalozzi et vakkert svar, han skriver i et av sine brev:

«Lykkefølelsen oppstår ikke av ytre omstendigheter, den er en sjelstistand som beror på bevisstheten om harmoni mellom den indre og ytre verden. Den setter ønskene innenfor deres tilmålte grenser og stiller de høyeste mål for menneskenes evner. For den er lykkelig som kan tilpasse sine behov etter sine midler og som kan renonsere på ethvert personlig og egoistisk ønske uten derfor å oppgi sin ro og sin tilfredshet. Men en mann er også lykkelig når hans virke ikke gjelder hans eget jeg, men en høyere fullkommengjørelse av hans bedre natur og menneskehetens høyeste interesser. Lykkelig er den som da ikke kjenner noen grenser for sine anstrengelser, men som kan ta disse holde skritt med sine forhåpninger. Denne lykkes virkeområde er ubegrenset, det foredles med hjertets følelser og vokser med dettes vekst og det henter kraft fra dettes krefter.»

Vi ser her at lykken ikke kommer fra andre mennesker, ikke fra embeter og verdigheter, ikke fra fremgang og penger, så besnærende det alt sammen kan være. Nei, vi må søke den i oss selv. Når vi er oppriktig beret til det, finner vi den overalt i det daglige liv, idet vi slutter med å tenke bare på oss selv og begynner å hjelpe andre. Vi må gi for å kunne ta imot. I denne forbindelse må jeg tenke på to små historier som den amerikanske forfatter James Botkin forteller og som også fortjener å bli nevnt her. Han skriver:

«Et av de mest tiltrekkende mennesker jeg noensinne har møtt var en kvinne som hverken var særlig vakker eller særlig begavet, men hun hadde noe strålende og lykksalig over seg.» Hennes mann døde da han var omkring 50 år. «Hva kommer det av at De alltid synes så lykkelig?» spurte jeg. «Jeg vet at De ikke alltid har vandret på roser og jeg forstår ikke hvordan De under disse omstendigheter har kunnet fortsette å være så glad. Jeg kjenner meg bare lykkelig», svarte hun. «For flere år siden besluttet jeg meg til å nyte livet og at intet skulle få meg bort fra det. Hva andre folk enn gjør så bekymrer jeg meg ikke om det, hvis det ikke er oppløftende og byggende. Jeg bekymrer meg ikke om lykken i og for seg, men jeg gjør alt som er meg mulig for å gjøre andre lykkelige. Det er mitt livs mål», og så fortalte hun en historie om en gammel mann som samlet stener. Han ble spurt om hvordan han kunne det, og den gamle røpet villig sin hemmelighet. «Jeg samler daglig på stener,» svarte han, og hver sten representerer noe godt eller noe ondt som jeg har opplevd. De gode stenene legger jeg i min

høyre lomme og de onde i min venstre. Om kvelden tar jeg stenene fram og ser på dem, og det gjør meg meget lykkelig.» «Men hvordan kan det gjøre Dem lykkelig,» ble han spurt. «Jo, ser De,» smilte den gamle skøyeraktig, «i den venstre lommen er der et stort hull.» Og dermed er vi kommet til kunsten å kunne glemme som også er nødvendig for å kunne oppleve lykken. Det er en av de største evner. Opplevelser som vi har glemt forstyrrer oss ikke mer. Når vi er gode mot mennesker som har støtt oss, da merker vi hvordan alle fornærmelser svinner fra vår erindring. Vi ser altså atter at lykken er ikke ett eller annet sted i det fjerne, men at vi må søke den i dyppet av vårt hjerte. Vi vet meget godt hva vi bør gjøre og allikevel er det ofte, at vi uten å tenke over det unnlater å gjøre det. Vi traver videre bare opptatt med våre egne tanker eller vi former en unnskyldning for å rettferdiggjøre oss selv og saken er glemt. Hvor ofte har vi ikke grepet oss selv i, at vi har felt en forhastet dom over en av våre medmennesker. Hvor ofte har vi ikke talt harde ord og siden trukket den annens feil fram som unnskyldning, når vi skulle rettferdiggjøre oss. Står vi i det daglige liv i kamp for vår eksistens, så forekommer disse historiene uvirkelige, og dog har de en kjerne som det lønner seg å tenke litt over. Det har ingen hensikt å beruse seg i føleri og oppbyggelige historier for så i praksis, dvs. i det daglige liv å opptre annerledes. Hvor mange mennesker har jeg ikke truffet som har felt tårer over en vakker fortelling eller en vakker film og som har vært begeistret og lykkelig over å ha lest eller sett noe så vakkert, men de samme mennesker var i livet harde og steile i sin bedømmelse av sine medmennesker. Da de imidlertid i sitt indre er utilfredse føler de seg overfor sin samvittighet forpliktet til nå og da å gi en større eller mindre gave til veldedige formål, og da merker en på disse mennesker at de ikke er lykkelige. Disse to historier skulle lære oss at vi i det daglige liv, i vår omgang med medmennesker skulle sette det gode i forgrunnen og være tilbakeholdne i våre dommer. Hvis vi ikke bare respekterer våre egne meninger, men også våre medmenneskers, hvor meget lykkeligere ville ikke våre omgivelser være. Hvor megen sorg og elendighet ville ikke det enkelte menneske og til slutt hele menneskeheten bli spart for.

Vi kommer ved disse betraktninger alltid tilbake til kjernen i vårt egentlige problem, det å bli lykkelig, til vårt eget jeg. Vi må begynne å arbeide med oss selv, og vi har ikke lov å stanse opp i dette arbeid. Vi må ta vårt temperament, som mange ganger vil fare løpsk med oss, i tømme, så vi går fram skritt for skritt. Og når vi selv tror, at vi forblir uforandret, så vil våre nærmeste omgivelser dog merke en viss forandring til det bedre. Tross all god vilje må jeg si meg selv når jeg tenker etter hva dagen har brakt: Den gangen og den gangen gjorde du ikke slik som du egentlig burde. Den gangen unnslopp det deg et forhaset ord og den gangen fordømte

du altfor raskt et medmenneske. Der er atter et eller annet som ikke er i samklang med din streben etter sannhet. Det som da kan hjelpe oss er en krets likesinnede venner. Mennesker hvis ønske det er å hjelpe andre, og som forsøker å lære å forstå og fordra hverandre i sant vennskap, med et ord å være Odd Fellow. Lykke og Odd Fellowship står derfor i nøye sammenheng. Vårt valgspråk V.K. og S. inneholder i dypere betydning alt vi kan gi og få, men i første rekke kommer det an på å gi og ikke å få. Vi vil ikke dyrke vennskap for å ha noen til å sitte ved vår seng når vi er syke eller som kan hjelpe oss når vi er i nød, men for å ha noen, ved hvis sykeseng vi kan sette oss og som vi kan hjelpe når de er i nød. Den som bare tenker på seg selv og som derfor slutter vennskap og trer inn i våre rekker blir alltid en dårlig venn og en dårlig Odd Fellow.

Vil du vinne en venn så gi vennskap. Vil du bli elsket, så elsk, forlanger du sannferdighet, så vær sann overfor dine brødre og dine medmennesker. Der er lykken i Odd Fellowshipet. Og når vi ikke bare sysler med disse tanker inne i logesalen, men også tar dem med ut i det daglige liv, så vil likesinnede mennesker av seg selv slutte seg til oss og vi behøver ikke å bekymre oss om vår ordens fremgang og trivsel.

MØTER I SEPTEMBER

Rebekka Loge nr. 2 Urania:

1299819,30   12992219,30

Rebekka Loge nr. 5 De Syv Stjerner:

1299219,30   0 + 1   12991619,30 = + 2,

12993019,30   0   F.loge

NYE KANDIDATER

Rebekka Loge nr. 5 De Syv Stjerner, Bergen:

50 26.40 — 60 34 34 60 — 38 32 20 44 24 52

— 52 18 52 34 24 52 34 — f. 3/8-1897 — 58

52 26 48 52 34.

Redaktør: Ragnhild Evjen.

Obs.

Som vi meddelte i foregående nr. var der en feil ved ekspedisjonen av bladets nr. 7 i år. Da der er kommet en rekke forespørsler til oss om å få sendt dette spesielle nr. tillater vi oss å spørre våre abonnenter som måtte ha dette eksemplar av bladet og som ikke samler systematisk på alle nr. om de vil gjøre oss den tjeneste å sende sitt eksemplar av nr. 7 til Det norske Rebekka Råd, Stortingsgaten 28, Oslo.

LES ANNONSENE

Gustav A. Borgersen

Buntmaker

Telf. 41 67 34

Prinsensgt. 26

Kontor og verksted: Karl Johansgt. 5

AAGOT BÖHM

BLOMSTERHANDEL OG KRANSEBINDERI

Etablert 1880

Olaf Ryes plass 1

Telefon 37 06 02

KABA

Restauranten med
det gode lunsjbord

Stortingsgt. 28, Oslo
Telefon 41 05 08

Tjomslands Begravelsesbyrå a/s

Inger Aronsen Tjomsland

Thv. Meyersgt. 33, vis à vis Paulus kirke

Telefon 37 17 50. Privat 37 00 01

Gjør Deres innkjøp av kranser og blomster i

LA FLEUR

Blomsterforretning

Innehaver: Fru Dagmar Halvorsen

Øvre Slottsgt. 7 (inng. Prinsens gt.)

Telefon 42 20 72, privat 46 34 20

Trykt i City-Trykkeriet. Inneh.: Br. Arne Olsen, Oslo.